

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **V. B.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 5. 2010, č. j. 16 Ad 29/2010 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou k poštovní přepravě dne 9. 2. 2010 domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 6. 2009, č. X. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Sokolově ze dne 11. 6. 2009 není žalobkyně plně invalidní, ale jen částečně invalidní (?), neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 10 %.

Krajský soud v Plzni rozhodl shora označeným, kasační stížností napadeným rozsudkem tak, že žaloba se zamítá a žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění krajský soud poukázal na závěry posudku PK MPSV v Plzni, podle kterého byla míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně stanovena podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitoly XV, oddílu H, položce 59, písm. a) – 20 % (rozmezí 10 – 20 %). Námitky žalobkyně krajský soud zamítl jako nedůvodné; žalobkyně nebyla shledána plně invalidní podle § 39 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb., ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1 a 2 téhož zákona.

Proti tomuto rozsudku žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala u Nejvyššího soudu (nikoliv Nejvyššího správního soudu) dovolání, v němž vyjádřila nesouhlas se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku, popsala svoje sociální poměry a poukázala na svůj špatný zdravotní stav, zejména bolesti páteře. Dovožovala plnění podmínek nároku na plný či alespoň částečný invalidní důchod.

Výše uvedené podání stěžovatelky Nejvyšší soud přípisem ze dne 30. 6. 2010 postoupil k dalšímu opatření Krajskému soudu v Plzni z důvodu jeho kompetence. Naposledy uvedený

soud předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o podané kasační stížnosti se stanoviskem, že je podána opožděně.

Ze spisu Krajského soudu v Plzni vyplývá, že napadený rozsudek tohoto soudu, v němž byla stěžovatelka poučena o možnosti podání kasační stížnosti do dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni, byl stěžovatelce doručen - jak vyplývá ze záznamu na doručence - dne 25. 5. 2010, což stěžovatelka stvrdila svým podpisem. Podání stěžovatelky nadepsané jako dovolání, které je však podle svého obsahu kasační stížností a nikoli dovoláním, bylo předáno k poštovní přepravě až dne 25. 6. 2010 a adresováno – vzdor poučení, jehož se stěžovatelce dostalo prostřednictvím Krajského soudu v Plzni – Nejvyššímu soudu a nikoliv Nejvyššímu správnímu soudu.

Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. Protože dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem doručení), bylo v projednávané věci úterý 25. 5. 2010 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti bylo potom úterý 8. 6. 2010. Tento den se totiž svým označením – úterý – shoduje s označením dne, jenž určil počátek lhůty. Nejpozději v tento den mohla být kasační stížnost podána s účinky zachování lhůty. Podle údajů obsažených na obálce byla kasační stížnost podána k poštovní přepravě až dne 25. 6. 2010. Stalo se tak až po marném uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti.

Ostatně opožděnost podání kasační stížnosti je patrna i z data jejího sepsání – dne 15. 6. 2010. Nezbyvá tudíž než konstatovat, že lhůta pro podání kasační stížnosti byla zmeškána a Nejvyšší správní soud musel kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b), za použití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou odmítnout. Pro posouzení věci je pak již nepodstatné, že kasační stížnost byla podána u věcně i místně nepřislušného soudu pro její projednání, neboť již tomuto soudu, tedy Nejvyššímu soudu, došla opožděně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu